

Arrest

nr. 160 836 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 26 augustus 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij onvermogen zou zijn in Marokko. Dit element kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar zij hiervan onvoldoende bewijs kan van voorleggen. Het door betrokkene voorgelegde document werd niet gelegaliseerd. Wij kunnen dus niet zomaar de echtheid van dit document aanvaarden. Zelfs indien zou blijken dat mevrouw onvermogen zou zijn, dan nog dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont waarom zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om aldaar haar aanvraag in te dienen. Betrokkene meent dat zij tot oktober 2010 financieel onderhouden zou worden door haar zoon. We merken echter op dat betrokkene enkel bewijzen kan voorleggen van stortingen gebeurd in maart, april en augustus 2010. Drie geldstortingen tonen nog niet aan dat mevrouw volledig financieel onderhouden zou worden door haar zoon. Zelfs indien zou blijken dat zij financieel onderhouden zou worden door haar zoon dan nog toont zij niet aan waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren. Zij kan ook tijdelijk financieel onderhouden worden tijdens haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier sedert oktober 2010 zou verblijven. Dit element kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven op zich een buitengewone omstandigheid zou vormen.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij in Marokko geen belang meer zou hebben en dat zij aldaar geen familie meer zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij hier geen enkel bewijs kan van voorleggen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Ook de bewering dat haar echtgenoot overleden is kan niet weerhouden worden daar betrokkene echtgenoot al sedert 1998 overleden is. Betrokkene heeft ook tot 2010 kunnen leven zonder haar echtgenoot. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen. En dit tijdelijk totdat ze kan terugkeren met de nodige binnenkomstdocumenten.

De bewering dat het lange tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon en diens gezin zou verblijven. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel

te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt verder nog aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat dit haar sociale bindingen zou verbreken. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene niet aantoont welke sociale bindingen zij bedoelt. Bovendien merken wij nogmaals op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele manier gevaar zou opleveren voor de openbare orde en of openbare veiligheid in België dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij alhier sedert 2010 verblijft, dat zij haar belangen alhier gevestigd zou hebben, dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn in de Belgische bevolking, dat zij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat zij sociale contacten zou onderhouden met de Belgische bevolking, dat zij alhier familie heeft, dat haar zoon zou beschikken over voldoende stabiele en toereikende inkomsten, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij zich aangemeld heeft bij het Onthaalbureau Inburgering Antwerpen, dat zij een inburgeringscontract kan voorleggen, dat zij verschillende sociale contacten zou hebben met de Belgische bevolking, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zou leven zoals alle andere Belgische burgers en dat zij deel zou uitmaken van het maatschappelijk leven- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 26 augustus 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel betoogt verzoekster als volgt:

"3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. De in de bestreden beslissing geciteerde motivering is echter niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

2 R.v.St., DE CLERCQ, nr. 64.939, 28 februari 1997.

A.

De beslissing d.d. 26 augustus 2015 stelt:

'Betrokkene haalt aan dat zij onvermogen zou zijn in Marokko. Dit element kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar zij hiervan onvoldoende bewijs kan van voorleggen. Het door betrokkene voorgelegde document werd niet gelegaliseerd. Wij kunnen dus niet zomaar de echtheid van dit document aanvaarden. Zelfs indien zou blijken dat mevrouw onvermogen zou zijn, dan nog dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoonde waarom zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om aldaar haar aanvraag in te dienen. Betrokkene meent dat zij tot oktober 2010 financieel onderhouden zou worden door haar zoon. We merken echter op dat betrokkene enkel bewijzen kan voorleggen van stortingen gebeurd in maart, april en augustus 2010. Drie geldstortingen tonen nog niet aan dat mevrouw volledig financieel onderhouden zou worden door haar zoon. Zelf indien zou blijken dat zij financieel onderhouden zou worden door haar zoon dan nog toont zij niet aan waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren. Zij kan ook tijdelijk financieel onderhouden worden tijdens haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.' 5

Verzoekster verblijft sinds oktober 2010 in ons land.

Voor deze periode werd zij financieel onderhouden door haar zoon.

Ten exemplatieve titel heeft verzoekster een aantal bewijzen van stortingen voorgelegd. Zij ontving echter reeds sedert zeer geruime tijd geldstortingen van haar zoon.

De door verzoekster aangebrachte bewijzen van geldstortingen zijn uittreksels van Moneytrans, aan de echtheid ervan kan bijgevolg niet getwijfeld worden.

B.

De beslissing d.d. 26 augustus 2015 stelt:

'Betrokkene haalt tevens aan dat zij in Marokko geen belang meer zou hebben en dat zij aldaar geen familie meer zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij hier geen enkel bewijs kan van voorleggen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Ook de bewering dat haar echtgenoot overleden is kan niet weerhouden worden daar betrokkene echtgenoot al sedert 1998 overleden is. Betrokkene heeft ook tot 2010 kunnen leven zonder haar echtgenoot. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen. En dit tijdelijk totdat ze kan terugkeren met de nodige binnenkomstdocumenten.'

Verzoekster heeft geen familieleden meer in Marokko.

Haar echtgenoot is in 1998 overleden en haar vijf kinderen verblijven in Europa.

Zoon [M.] is woonachtig te 2610 Wilrijk, [...] en heeft de Belgische nationaliteit (stuk 2).

Zoon [K.] woont te 2030 Antwerpen, [...] en heeft eveneens de Belgische nationaliteit (stuk 3).

Dochter [F.] is woonachtig in Brussel en bezit eveneens de Belgische nationaliteit (stuk 4). 6

Dochter [N.] woont in Nederland en heeft de nodige verblijfsdocumenten (stuk 5).

Dochter [S.] verblijft in Duitsland en bezit eveneens een verblijfstitel (stuk 6).

Zoals verduidelijkt in de verklaringen, hebben alle kinderen van verzoekster een gezin gesticht.

Verzoekster is bijgevolg grootmoeder van heel wat kleinkinderen waarvan de meeste in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben.

Gezien de kinderen-en schoonkinderen van verzoekster zo goed als allen tewerkgesteld zijn, springt verzoekster regelmatig bij in de opvang en zorg van de kleinkinderen.

Dat verzoekster geen familie meer heeft in Marokko is dus wel degelijk de waarheid.

Bovendien heeft verzoekster geen enkel belang meer in Marokko. Zij heeft er noch een woning noch familie bij wie zij terecht kan.

C.

De beslissing d.d. 26 augustus 2015 stelt:

'Betrokkene haalt aan dat zij alhier bij haar zoon en diens gezin zou verblijven. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[...]

Betrokkene haalt verder nog aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat dit haar sociale bindingen zou verbreken. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene niet aantoont welke sociale bindingen zij bedoelt. Bovendien merken wij nogmaals op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.'

Zoals reeds hoger uiteengezet verblijven drie van de vijf kinderen van verzoekster in België, een dochter verblijft in Nederland en een andere dochter in Duitsland.

Sociale bindingen omvatten tevens de familiale bindingen. 7

Naast haar kinderen heeft verzoekster in België kennissen en vrienden, personen welke zij hier tijdens haar verblijf heeft leren kennen.

Het is onmogelijk voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien een definitieve terugkeer al deze sociale bindingen zou verbreken. Ook al betreft dit slechts een tijdelijke verwijdering, dit is uiteraard niet bevorderlijk voor om het even welke relatie.

D.

De beslissing d.d. 26 augustus 2015 stelt:

'Wat betreft het aangehaalde document dat betrokkene op geen enkele manier gevaar zou opleveren voor de openbare orde en of de openbare veiligheid in België dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.'

De aanvragen om machtiging tot verblijf in België van vreemdelingen welke wél reeds in aanmerking zijn gekomen met politie-of gerechtelijke diensten worden geweigerd op basis van dit gegeven.

De aanvragen om machtiging tot verblijf in België van vreemdelingen welke nog geenszins in aanraking zijn gekomen met voormelde diensten worden daartegen óók geweigerd daar dit bezwaarlijk als een gewijzigde omstandigheid kan beschouwd worden.

Hieruit kan bijgevolg enkel worden afgeleid dat het strafrechtelijk verleden van betrokkene geen rol speelt bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. 8

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.³

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het gebrek aan buitengewone omstandigheden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien uit voorgaande blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.

De minister heeft aldus niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing voorbereid en uitgevoerd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk

onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoeksters betoog in wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel dat zij voor oktober 2010 financieel onderhouden werd door haar zoon, dat zij *“ten exemplatieve titel”* een aantal bewijzen van geldstortingen heeft voorgelegd en dat ze reeds sedert geruime tijd geldstortingen ontving van haar zoon is niet meer dan een overtuiging en een bloot betoog die niet kunnen aantonen dat de in de eerste bestreden beslissing gedane afweging *“We merken echter op dat betrokkene enkel bewijzen kan voorleggen van stortingen gebeurd in maart, april en augustus 2010. Drie geldstortingen tonen nog niet aan dat mevrouw volledig financieel onderhouden zou worden door haar zoon”* onjuist of kennelijk onredelijk is. Alleszins wordt hiermee geen afbreuk gedaan aan volgende overwegingen: *“Zelfs indien zou blijken dat mevrouw onvermogen zou zijn, dan nog dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont waarom zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om aldaar haar aanvraag in te dienen. Betrokkene meent dat zij tot oktober 2010 financieel onderhouden zou worden door haar zoon. Zelfs indien zou blijken dat zij financieel onderhouden zou worden door haar zoon dan nog toont zij niet aan waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren. Zij kan ook tijdelijk financieel onderhouden worden tijdens haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.”*

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.4. Verzoekster doet in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel haar familiale situatie uit de doeken, poneert dat ze wel degelijk de waarheid spreekt als ze zegt dat ze geen familie meer heeft in Marokko, houdt voor dat ze geen enkel belang meer heeft in Marokko en dat ze er noch een woning noch familie heeft bij wie ze terecht kan. Eens te meer dient de Raad op te merken dat dit niet meer is dan een bloot betoog dat de eerste bestreden beslissing – die bovendien niet beperkt is tot de verwijzing naar familieleden in het land van herkomst – niet onderuit kan halen waar deze stelt, *“Betrokkene haalt tevens aan dat zij in Marokko geen belang meer zou hebben en dat zij aldaar geen familie meer zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij hier geen enkel bewijs kan van voorleggen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”*

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.5. In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het middel, herhaalt verzoekster haar familiale situatie, benadrukt ze dat sociale bindingen familiale bindingen omvatten, stelt ze dat ze in België ook vrienden en kennissen heeft, waarna ze besluit *“Het is onmogelijk voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien een definitieve terugkeer al deze sociale bindingen zou verbreken. Ook al betreft dit slechts een tijdelijke verwijdering, dit is uiteraard niet bevorderlijk voor om het even welke relatie.”*

2.6. De Raad merkt op dat verzoekster enigszins contradictorisch gewag maakt van een definitieve terugkeer en anderzijds toegeeft dat de terugkeer naar het land van oorsprong een tijdelijke verwijdering betreft. Alleszins kan de overtuiging van verzoekster dat een tijdelijke verwijdering niet bevorderlijk is voor welke relatie dan ook de pertinentie niet ondergraven van de door de verwerende partij gedane afwegingen, namelijk *“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de*

familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: (...).“ Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt verder nog aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat dit haar sociale bindingen zou verbreken. Ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.(...) Bovendien merken wij nogmaals op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.7. In wat kan worden beschouwd als een vierde onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op de volgende overweging in de eerste bestreden beslissing, *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele manier gevaar zou opleveren voor de openbare orde en of openbare veiligheid in België dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”*

Verzoekster betoogt meer bepaald: *“De aanvragen om machtiging tot verblijf in België van vreemdelingen welke wél reeds in aanmerking zijn gekomen met politie-of gerechtelijke diensten worden geweigerd op basis van dit gegeven. De aanvragen om machtiging tot verblijf in België van vreemdelingen welke nog geenszins in aanraking zijn gekomen met voormelde diensten worden daartegen óók geweigerd daar dit bezwaarlijk als een gewijzigde omstandigheid kan beschouwd worden. Hieruit kan bijgevolg enkel worden afgeleid dat het strafrechtelijk verleden van betrokkene geen rol speelt bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag.”*

2.8. De Raad kan te dezen enkel vaststellen dat het handelt om een persoonlijke deductie als zou het strafrechtelijk verleden geen rol spelen bij de beoordeling van een regularisatieaanvraag, die geen logische gevolgtrekking is van de premisses waarop ze steunt, die zelf ook niet meer dan algemene poneringen zijn. Dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de geviseerde door de verwerende partij gedane afweging.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.9. Verzoekster voert, in wat kan worden beschouwd als een vijfde onderdeel van het middel, ten slotte nog de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoeksters theoretische beschouwingen in dit verband hiervan geen schending in concreto aantonen. Verder, het is niet omdat verzoekster overtuigd is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden terwijl de verwerende partij ze niet weerhoudt, dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. De zorgvuldigheidsplicht ligt te dezen bij de aanvrager van een verblijfsmachtiging in de zin dat hij alle elementen en bewijsstukken dient over te maken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Verzoekster kan dan ook niet van de verwerende partij verwachten dat zij *“de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen [vraagt] of hem in de gelegenheid [stelt] de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken”*.

Het vijfde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het eerste middel niet gegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar familiale en sociale relaties, aangezien deze procedure zeer lange tijd in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook."

2.11. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop artikel 12 EVRM geschonden werd door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.12. Verzoekster toont met haar betoog en algemeen opgestelde stukken die gevoegd zijn bij het verzoekschrift niet aan dat zij met haar meerderjarige kinderen en hun kinderen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. In een zaak van 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, heeft het EHRM gesteld: *"§33. A cet égard, la Cour rappelle que les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (Ezzouhdi c. France, no 47160/99, 13 février 2001, § 34, et Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc.), no 31519/96, 7 novembre 2000, non publiés)." Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er bijkomende factoren van afhankelijkheid bestaan tussen haar en haar meerderjarige kinderen en hun kinderen andere dan normale affectieve banden.*

2.13. De sociale bindingen met België die verzoekster heeft ontwikkeld vanaf oktober 2010, na meer dan 50 jaar in Marokko te hebben verbleven, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Er weze nog benadrukt dat de bestreden beslissingen geen definitieve verwijdering van het Belgisch grondgebied inhouden, doch slechts een tijdelijke terugkeer om een aanvraag om verblijfs-machtiging in te dienen vanuit het land van herkomst waar ze, het weze benadrukt, 50 jaar heeft verbleven.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA